

Art. 3. Ustęp b. art. 5 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. (Dz. Pr. № 65, poz. 392), rozszerzonej ustawą z dnia 4 lutego 1920 r. (Dz. Ust. № 13, poz. 68) na emerytów wojskowych, traci moc obowiązującą.

Art. 4. Wypłatę dodatku drożyznianego, wymienionego w art. 1 niniejszej ustawy, skutecznicą należy, począwszy od dnia 1 stycznia 1920 r.

Wypłatę emerytur w podwójnej wysokości, wymienioną w art. 2 niniejszej ustawy, skutecznicą należy od dnia 1 czerwca 1920 r.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów i
Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski

453.

U S T A W A

z dnia 16 lipca 1920 roku

zmieniająca ustawę o postępowaniu karnem dla b. zaboru austriackiego.

Art. 1. Ustawę o postępowaniu karnem z dnia 23 maja 1873 r. (aust. Dz. p. p. № 119), obowiązującą na obszarze b. zaboru austriackiego, zmienia się i uzupełnia w sposób następujący:

1) Punkt 2 ustępu 1 § 9 otrzymuje brzmienie następujące:

„2. współdziałanie w postępowaniu w sprawach o zbrodnie i występki według niniejszej ustawy o postępowaniu karnem oraz według ustawy o postępowaniu uproszczonem z dnia 21 października 1919 r. (Dz. U. P. № 87 poz. 473)”.

2) Punkt 4 § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„4. jako sądy odwoławcze w sprawach o przekroczenia i w postępowaniu uproszczonem w sprawach o zbrodnie i występki (§ 13 licz. 2)”.

3) a) Punkt 2 ustępu 1, § 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„2. rozprawa i orzekanie o środkach prawnych od wyroków i postanowień sądów powiatowych w sprawach o przekroczenia i od rozstrzygnięć sędziów, orzekających w postępowaniu uproszczonem”.

b) w miejsce drugiego i trzeciego ustępu § 13 wchodzi następujące postanowienie:

„W obu tych oraz we wszystkich przypadkach, w których trybunał pierwszej instancji ma poza rozprawą główną powziąć uchwałę w postępowaniu o zbrodnię lub występki, spełnia tę czynność w kompletach z 3 sędziów, o ile nie przepisano wyraźnie czego innego”.

4) Ostatnie zdanie § 15 otrzymuje brzmienie następujące:

„Uchwały trybunałów drugiej instancji zapadają w kompletach z 3 sekcji, o ile nie przepisano czego innego”.

5) Zdanie pierwsze ustępu pierwszego § 31 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do zakresu działania prokuratora przy trybunale pierwszej instancji należy udział we wszystkich w tym trybunale lub w jego okręgu prowadzonych dochodzeniach przygotowawczych, śledztwach wstępnych i rozprawach głównych o zbrodnie i występki, tudzież w odbywających się w trybunale pierwszej instancji rozprawach odwoławczych, oraz udział w posiedzeniach sądów przysięgłych, odbywających się w okręgu trybunału pierwszej instancji”.

6) a) Między pierwszym a drugim ustępem § 34 umieszcza się następujące postanowienia, jako ustęp drugi:

„Mogą oni jednak nie wszczynać lub odstąpić od ścigania poszczególnych z kilku czynów karygodnych (§ 363 liczb. 3), pod zarzutem których stoi obwiniony, o ile to przypuszczalnie nie wywrze istotnego wpływu ani na wymiar kary, ani na skutki prawne zasądzenia; mogą również nie wszczynać lub odstąpić od ścigania zbrodni, popełnionej zagranicą, jeżeli sprawca już zagranicą poniósł za nią karę, a niema podstawy do przyjęcia, że sąd polski wymierzyłby karę surowszą. Prawa, przysługujące stronie interesowanej prywatnej według §§ 48, 49 i 449, nie ulegają żadnej zmianie skutkiem tych postanowień”.

b) Zdanie pierwsze następnego ustępu § 34 otrzymuje brzmienie następujące:

„Prokuratorowie powinni baczyć na to, aby korzystano należycie ze wszystkich środków, mogących posłużyć do ujawnienia prawdy”.

7) Zdanie drugie w ustępie pierwszym § 45 otrzymuje brzmienie następujące:

„Doradca prawny może przeglądać akta, sędzia śledczy powinien jednak wyłączyć tę ich część, której podanie do wiadomości nie dałoby się pogodzić z celem postępowania; w każdym zaś razie należy wydać doradcy prawnemu na żądanie odpis nakazu uwięzienia i jego uzasadnienia, oraz odpis tego zarządzenia sądowego, przeciw któremu obwiniony zgłosił środek prawny”.

8) Ustęp drugi § 57 otrzymuje brzmienie następujące:

„W każdym takim przypadku oskarżyciel jest obowiązany oświadczyć zaraz, czy żąda dalszego prowadzenia postępowania z powodu reszty zarzutów, skierowanych przeciw temu samemu obwinionemu. Wrazie takiego oświadczenia należy postępowanie co do tych zarzutów doprowadzić do końca, unikając niepotrzebnej zwłoki; w razie przeciwnym można ścigać obwinionego z ich powodu tylko pod warunkami, pod jakimi dopuszczalne jest wznowienie postępowania karnego, zaniechanego przed rozprawą główną (§§ 352 i 363)”.

9) § 61 otrzymuje brzmienie następujące:

„Posłowie zagraniczni, uwierzytelnieni w Rzeczypospolitej Polskiej, i właściwy poczet osób ich poselstwa nie podlegają sądom polskim. Podobnie nie podlegają tym sądom domownicy i słudzy tych posłów lub przebywających w Polsce obcych panujących, jeżeli są zarazem poddanymi tego państwa, do którego panujący albo poseł należy. Gdyby więc z takimi osobami należało przedsięwziąć jakąś czynność urzędową z powodu czynu karygodnego, władza powinna wprowadzić zapewnić sobie w miarę okoliczności osobę obwinionego, ale donieść o tem natychmiast Ministrowi Sprawiedliwości celem dalszego zarządzenia. Decyzja Ministra Sprawiedliwości wiąże w tym wypadku sądy”.

10) Zdanie pierwsze ustępu 2, § 98 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przedmioty, na których lub za pomocą których popełniono czyn karygodny, albo które przypuszczalnie sprawca pozostawił na miejscu czynu, jak wogóle przedmioty, które ma się przedstawić obwinionemu lub świadkom do rozpoznania, lub które w inny sposób mogą posłużyć do uzyskania dowodu, tudzież rzeczy, które mogą być uznane za przepadłe, należy w miarę możliwości wziąć w przechowanie sądowe”.

11) Ustęp pierwszy § 143 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli znaleziono rzeczy, które mogą mieć znaczenie dla śledztwa lub mogą być uznane za przepadłe, należy je spisać i wziąć w przechowanie sądowe lub pod dozór sądowy, albo zająć (§ 98)”.

12) § 155 uchyla się.

13) Zdanie pierwsze § 157 otrzymuje brzmienie następujące:

„Gdy trzeba przesłuchać świadków, przebywających poza granicami Polski, należy z reguły prosić o ich przesłuchanie właściwego sędziego zagranicznego, o ile w przepisach lub umowach, normujących stosunki z zagranicą, nie postanowiono czego innego”.

14) § 192 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli nie chodzi o zbrodnię, za którą należy według ustawy wymierzyć karę śmierci lub karę najmniej dziesięcioletniego więzienia, można aresztu, z powodu obawy ucieczki zarządzonego, na żądanie nie wykonać lub uchylić go za kaucją, albo za poręczeniem kwoty, którą oznaczy izba radna, uwzględniając skutki czynu karygodnego, stosunki osobiste aresztowanego i majątek dającego zabezpieczenie, tudzież za złożeniem przyrzeczenia, w § 191 określonego; takiego aresztu należy na żądanie nie wykonać względnie uchylić go za zabezpieczeniami powyższymi, jeżeli zbrodnia nie jest zagrożona karą surowszą od pięcioletniego więzienia”.

15) § 194 otrzymuje brzmienie następujące:

„Trybunał drugiej instancji może z ważnych przyczyn zezwolić, aby obwiniony za zabezpieczeniem, określonym w § 192, lub nawet bez zabezpieczenia, pozostał na wolnej stopie, albo aby wypuszczono go na wolność, jeżeli nie chodzi o zbrodnię, zagrożoną karą śmierci lub wyłącznie karą dożywotniego więzienia”.

16) Między ustępem 2 a 3, § 210 umieszcza się postanowienie następujące:

„Sprzeciw spóźniony odrzuci sędzia śledczy względnie przewodniczący izby radnej”.

17) W miejsce ustępu drugiego § 221 wstępują postanowienia następujące:

„Rozprawa główna odbywa się zwyczajnie w siedzibie trybunału pierwszej instancji; przełożony trybunału może jednak — z wyjątkiem wypadku, wymienionego w § 297. ustęp 3, — zarządzić po wysłuchaniu oskarżyciela, że rozprawa główna odbędzie się w siedzibie jednego z sądów powiatowych, należących do okręgu sądowego, jeżeli to przyczyni się do przyspieszenia, albo ułatwienia rozpatrzenia sprawy, lub do zaoszczędzenia kosztów.

Jeżeli rozprawa główna ma odbyć się w siedzibie sądu powiatowego, znajdującego się poza siedzibą trybunału pierwszej instancji, można w miejsce jednego z członków trybunału orzekającego przybrać naczelnika owego sądu powiatowego lub jednego z sędziów tegoż sądu, którego wyznaczy przełożony trybunału pierwszej instancji.

Przełożony trybunału drugiej instancji może zarządzić, aby w siedzibie większych sądów powiatowych odbywały się rozprawy w sprawach o zbrodnie i występkach w terminach z góry oznaczonych.

Zarządzenia takie należy w stosowny sposób ogłosić”.

18) a) Ustęp pierwszy § 270 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wyrok będzie wypracowany na piśmie w ciągu dni ośmiu od dnia ogłoszenia, a podpiszą go przewodniczący i protokolant”.

b) Ustęp drugi § 270 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wyrok ułożony na piśmie zawiera:

1. wymienienie sądu i dnia wydania wyroku;
2. imię i nazwisko oskarżonego, tudzież przezwisko, jeżeli oskarżony jest pod nim znany, jego wiek, stan, rzemiosło lub zatrudnienie;
3. treść istotną oskarżenia;
4. orzeczenie sądu o winie, a w przypadku wyroku zasądzającego wraz ze wszystkimi punktami zawartymi w § 260;
5. powody rozstrzygnięcia. Mają one podawać treściwie, ale z całą dokładnością, które okoliczności faktyczne i z jakich przyczyn sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, jakimi względami kierował się, rozwiązując pytania prawne i odpierając podniesione zarzuty, a w razie skazania, jakie znalazł okoliczności obciążające i łagodzące. W wyroku uwalniającym powody rozstrzygnięcia winny w szczególności wyrażać jasno, która z przyczyn, wymienionych w § 259, skłoniła sąd do wydania wyroku uwalniającego”.

c) Do § 270 dodaje się następujący ustęp 4:

„Jeżeli obwinionego uwolniono od oskarżenia z powodu, że oskarżyciel odstąpił w zupełności od oskarżenia, lub jeżeli obwinionego w jego obecności zasądzono na podstawie wyraźnego i wynikami rozprawy popartego przyznania się obwinionego, a przeciw wyrokowi nie zgłoszono w terminie ustawowym środków prawnych, można zaniechać uzasadnienia wyroku na piśmie; natomiast w razie uwolnienia należy przytoczyć w osnowie wyroku, że oskarżyciel odstąpił od oskarżenia (§ 259 lic. 2), a w razie zasądzenia wymienić okoliczności obciążające i łagodzące, które przy wymiarze kary przyjęto. Ale także w przypadkach powyższych należy uzasadnienie wyroku wydać na piśmie, o ile tego żąda wyraźnie oskarżyciel lub oskarżony”.

19) Jako ustęp drugi i trzeci § 276 dodaje się postanowienia następujące:

„Jeżeli rozprawę już rozpoczętą odroczone (§§ 274 do 276), a od odroczenia upłynęły najwyżej cztery tygodnie i skład sądu się nie zmienił, przewodniczący może przy następnej rozprawie przedstawić ustnie istotne wyniki rozprawy poprzedniej na podstawie protokołu i innych aktów, które ma się uwzględnić, i nawiązać do tego dalszy tok rozprawy.

Należy jednak powtórzyć rozprawę, jeżeli skład sądu uległ zmianie, lub jeżeli po przedstawieniu dotychczasowego stanu sprawy przez przewodniczącego, a przed przystąpieniem do dalszej rozprawy, choćby tylko jeden sędzia lub jedna ze stron tego zażądała i sąd uzna to żądanie strony za uzasadnione”.

20) Jako ustęp drugi § 280 wchodzi postanowienie następujące:

„Mylnego nazwania środka prawnego nie można tłumaczyć na niekorzyść oskarżonego”.

21) Dwa pierwsze ustępy § 283 otrzymują brzmienie następujące:

„Odwołanie można wnieść tylko od orzeczenia o karze, o ile nie za chodzi przyczyna nieważności, przewidziana w § 281 lic. 11, oraz od orzeczenia o roszczeniach prywatno-prawnych. Od orzeczenia o karze mogą wnieść odwołanie wszyscy uprawnieni do wniesienia zażalenia nieważności. Odwołanie to można wnieść na niekorzyść oskarżonego, jeżeli sąd nie wymierzył najsurowszego, w ustawie zagrożonego, rodzaju kary lub nie nałożył dopuszczalnej według ustawy kary dodatkowej, — a z powodu wymiaru kary — jeżeli nałożona grzywna lub kara na wolności nie do-

sięga najniższego ustawowego wymiaru, albo jeżeli zagrożoną w ustawie karę więzienia dożywotniego znizono poniżej dziesięciu lat; — na korzyść oskarżonego zaś, jeżeli sąd nie wymierzył najłagodniejszego, w razie korzystania z prawa nadzwyczajnego łagodzenia kary dopuszczalnego, rodzaju kary lub nałożył karę dodatkową, której ustawa nie przepisuje bezwzględnie, a z powodu wymiaru kary, jeżeli nałożona grzywna lub kara na wolności przekracza połowę najniższego ustawowego wymiaru, albo jeżeli wymierzono karę więzienia dożywotniego lub zamiast niej karę więzienia powyżej lat dziesięciu. Jeżeli ustawa nie określa najniższego wymiaru, można z powodu wymiaru kary wnieść zawsze odwołanie na korzyść oskarżonego.

Z powodu orzeczenia o policzeniu aresztu tymczasowego lub śledczego i z powodu wymiaru kary zastępczej, nałożonej na wypadek nieściągalności kary majątkowej, można zawsze wnieść odwołanie tak na korzyść, jak na niekorzyść oskarżonego”.

22) Między ustęp pierwszy a drugi § 290 wchodzi postanowienie następujące, jako ustęp drugi:

„Orzeczenie takie w samej sprawie może zapaść za zgodą prokuratora już na posiedzeniu niejawnem”.

23) w § 294 wchodzi przepis następujący jako ustęp czwarty:

„Odwołanie spóźnione, niedopuszczalne lub wniesione przez osobę, której prawo odwołania nie służy, odrzuca sąd pierwszej instancji; od uchwały odrzucającej przysługuje zażalenie do sądu odwoławczego, które należy wnieść w sądzie pierwszej instancji w ciągu dni trzech po oznajmieniu uchwały, a sąd ten przedkłada je wraz z odrzuconem odwołaniem i z aktami sądowi odwoławczemu w ciągu dalszych trzech dni. Zażalenie to nie ma skutku zawieszającego”.

24) Ustępy dwa i trzy § 338 otrzymują brzmienie następujące:

„Trybunał ma prawo karę, którą według ustawy należałoby wymierzyć w granicach między dziesięciu a dwudziestu laty lub na całe życie, złagodzić ze względu na zbieg nader ważnych i przeważających okoliczności łagodzących, wprowadzić nie co do rodzaju, ale co do czasu trwania, jednak nie poniżej jednego roku.

W przypadkach, na które ustawa naznacza karę w granicach między pięciu a dziesięciu laty, wolno trybunałowi z powodu takich okoliczności łagodzących nie tylko wymierzyć łagodniejszy rodzaj kary więzienia, lecz także karę co do czasu trwania skrócić, jednak nie poniżej 6 miesięcy”.

25) Ustęp 3 § 340 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wygotowanie wyroku następuje w sposób, przepisany w § 260 i 270”.

26) Jako ustęp 2 § 343 wchodzi postanowienie następujące:

„Mylnego nazwania środka prawnego nie można tłumaczyć na niekorzyść oskarżonego”.

27) Ustęp drugi § 357 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sędzia śledczy zbada okoliczności faktyczne, na których opiera się wniosek. Następnie należy przesłuchać w przypadku, przewidzianym w § 353, oskarżyciela, zaś w przypadkach, przewidzianych w § 355 i 356, obwinionego. O dopuszczalności wznowienia orzeka trybunał pierwszej instancji na posiedzeniu niejawnem”.

28) a) Punkt trzeci § 363 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli prokurator w przypadkach, przewidzianych w ustępie 2 § 34, odstępując od ścigania albo składając oświadczenie według § 56 ust. 3, zastrzegł sobie późniejsze ściganie, a nie upłynęło więcej niż dwa miesiące od chwili, kiedy sąd pierwszej instancji orzekł w sprawie głównej; jeżeli przy ukończeniu postępowania karnego o zbrodnię lub występku zastrzeżono oskarżycielowi ściganie z powodu innych czynów karygodnych albo dopiero

później wyjdą na jaw poszlaki innego czynu karygodnego, przedtem popełnionego”.

b) Do § 363 dodaje się następujące dwa ustępy:

„W przypadku liczb. 4 przełożony nad sądem powiatowym trybunał pierwszej instancji znieś na wniosek prokuratora wyrok i zarządzi wdrożenie postępowania według ustawy.

Jeżeli po prawomocnem ukończeniu postępowania karnego wyjdzie na jaw, że obwiniony w czasie, kiedy zapadło rozstrzygnięcie, podlegał sądom wojskowym, a ściganie przed sądem wojskowym jest jeszcze dopuszczalne, sąd, który orzekał w ostatniej instancji, a jeżeli sądem tym jest sąd powiatowy, przełożony nad nim trybunał pierwszej instancji, znieś z urzędu rozstrzygnięcie i odstąpi sprawę sądowi wojskowemu”.

29) Do § 379 dodaje się następujący ustęp drugi:

„Przedmioty, będące własnością oskarżonego, za pomocą których wykonał przestępstwo, będą uznane za przepadłe”.

30) § 383 otrzymuje brzmienie następujące:

„Świadkowi należy się zwrot kosztów koniecznych, wywołanych podróżą do miejsca przesłuchania, pobytem tamże i podróżą powrotną. Odszkodowania za stratę czasu może świadek żądać tylko wtedy, gdy strata ta przyprawia go o dotkliwy uszczerbek w jego zarobku codziennym. Przyznania należności świadek musi żądać, pod jej utratą, w ciągu 24 godzin po przesłuchaniu, na co należy zwrócić uwagę świadka w wezwaniu.

Wynagrodzenie wymierza się na podstawie taryf. Oznaczenie należności i wydanie zarządzeń co do jej wypłaty należy do tego urzędnika sądu, któremu te czynności poruczono. Stronom oraz świadkowi wolno przegłaść oznaczenie należności. Tak strony jak i świadek mogą w ciągu trzech dni po zawiadomieniu ich o oznaczeniu należności żądać rozstrzygnięcia sądu; od rozstrzygnięcia tego niema dalszego środka prawnego. Należność powinno się wypłacić świadkowi w miarę możliwości zaraz po przesłuchaniu, gdyby zaś to było niemożliwe, przestać mu ją bezpłatnie. Oskarżyciel prywatny nie ma prawa żądać przyznania wynagrodzenia, jakie należy się świadkowi; inni poszkodowani mają to prawo tylko wtedy, gdy ich wezwano celem przesłuchania jako świadków. Sposób wynagrodzenia osób wojskowych, pozostających w czynnej służbie, które stają jako świadkowie przed sądem karnym, znajdującym się poza ich miejscem służbowym, określają osobne przepisy”.

31) § 384 otrzymuje brzmienie następujące:

„Znawcy, ustanowieni w tym charakterze stale przy sądzie i pobierający za to wynagrodzenie, mogą domagać się tylko zwrotu poniesionych i należycie wykazanych wydatków. Inni znawcy mają nadto prawo do odszkodowania za stratę czasu i do wynagrodzenia za skuteczną pracę. Przyznania należności znawca musi żądać, pod jej utratą, w ciągu dni 8 po wydaniu opinii, na co należy zwrócić uwagę znawcy w wezwaniu. Wynagrodzenie oznacza się na podstawie taryf, a jeżeli czynności znawcy nie dadzą się podciągnąć pod taryfę według uznania przy uwzględnieniu nakładu i jakości pracy, tudzież wynagrodzenia taryfowego za podobne czynności. Oznaczenie wynagrodzenia i zarządzenie wypłaty należy do sądu pierwszej instancji. Wynagrodzenie należy wypłacić znawcy wedle możliwości zaraz po złożeniu opinii lub przestać bezpłatnie.

Od uchwały w przedmiocie oznaczenia należności znawcy przysługuje tak stronom jak znawcy zażalenie do sądu odwoławczego, które należy wnieść w ciągu dni 8 w sądzie pierwszej instancji”.

32) § 385 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przepisy o wynagrodzeniu znawców należy stosować odpowiednio do oznaczania i wypłaty należności tłumaczy. Jeżeli do tłumaczy lub prze-

słuchań sądowych powołuje się urzędników, ustanowionych przy sądzie lub tłumaczy zaprzysiężonych, ustanowionych za wynagrodzeniem stałym, to spełniają oni czynności te bezpłatnie i mogą żądać tylko zwrotu wydatków, poniesionych w gotówce”.

33) § 386 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do oznaczania kosztów podróży i pobytu znawców i tłumaczy, pozostających w służbie publicznej, stosują się ogólne przepisy istniejące dla osób, będących w służbie publicznej”.

34) § 406 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kary na wolności, które należałoby wykonać w sądzie orzekającym, można wykonać w innym sądzie z powodu przepełnienia więzień, celem zaoszczędzenia znacznych wydatków na podróż lub przewóz albo z innych ważnych przyczyn. Wydanie potrzebnych zarządzeń należy do przełożonego sądu orzekającego, w porozumieniu z przełożonym sądem, w którym kara ma być wykonana. Jeżeli przełożony tego sądu nie zgadza się, rozstrzyga przełożony trybunał drugiej instancji, a jeżeli odnośne sądy należą do okręgów różnych trybunałów drugiej instancji — Minister Sprawiedliwości”.

35) § 458 otrzymuje brzmienie następujące:

„Po zamknięciu rozprawy sędzia wydaje wyrok i ogłasza go wraz istotnymi powodami i pod nieważnością wciąga go lub dołącza do protokołu. Wyrok prawomocny można zastąpić zapiskiem, zawierającym istotną jego treść bez uzasadnienia — o ile oskarżyciel, oskarżony ani strona interesowana prywatna nie żądali wyraźnie wydania wyroku na piśmie. Wspomniany zapisek obejmuje szczegóły, w § 260 liczb. 1 — 5 wymienione, a w razie skazania przytacza nadto okoliczności obciążające i łagodzące, jakie sąd uwzględnił przy wymiarze kary; w razie uwolnienia zaś podaje przyczyny uwolnienia przez powołanie odnośnego punktu § 259. Szczegóły, wymagane według liczb. 1 § 260 można zastąpić w całości lub w części powołaniem się na doniesienie, jeżeli sędzia przedstawiony tam istotny stan sprawy przyjął za udowodniony bez zmiany lub jeżeli ustalenia odmienne można podać w niewielu słowach.

Sędzia ma prawo po zamknięciu rozprawy odroczyć wydanie wyroku do dnia następnego.

Zresztą, przepisy o rozprawie głównej, zawarte w rozdziale XVIII, stosują się także do rozprawy przed sądem powiatowym”.

36) § 460 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli władza publiczna lub jedna z osób, wymienionych w § 68 ustawy karnej, wniesie przeciw pozostającemu na wolnej stopie obwinionemu na podstawie własnego spostrzeżenia służbowego lub złożonego wobec niej przyznania doniesienie o przekroczenie, nie pochodzące z chęci zysku, ani nie wykraczające przeciw obyczajności publicznej, sędzia na wniosek organu, powołanego do pełnienia czynności prokuratorskich, może wymierzyć karę osądem bez poprzedniego postępowania, o ile postanawia nałożyć areszt lub areszt ścisły najwyżej 14 dniowy, albo grzywnę i na wypadek jej nieściągalności areszt najwyżej 14-dniowy, lub areszt i grzywnę obok siebie, a kara na wolności główna i zastępcza nie przekraczają razem 14 dni. W osądzie można uznać także towary, ruchomości i sprzęty za przepadłe, jeżeli już poprzednio zajęto je i wzięto w przechowanie sądu lub władzy bezpieczeństwa.

Przeciw osobom, które nie ukończyły jeszcze 18 lat, nie wolno wydawać osądów.

Przed doręczeniem osądu obwinionemu należy udzielić go do wglądu organowi, pełniącemu czynności prokuratorskie, który może w trzech dniach wniesć sprzeciw przeciwko osądowi. W przypadku tym należy wdrożyć postępowanie zwyczajne”.

37) § 462 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli obwiniony wniesie sprzeciw w terminie 8 dniowym, wdraża się postępowanie zwyczajne, w którym sędziego nie wiąże ani kwalifikacja czynu, przyjęta w osądzie, ani orzeczony w nim wymiar kary. Poza sprzeciwem niema innego środka prawnego od osądu; można jednak pozwolić obwinionemu na przywrócenie do stanu pierwotnego, jeżeli zachodzą wymogi § 364 licz. 1 i 2”.

38) Ustęp drugi § 472 otrzymuje brzmienie następujące:

„Rozprawa rozpoczyna się ustnem przedstawieniem sprawy przez jednego z członków sądu odwoławczego jako sprawozdawcę. Przedstawienie to nie powinno zawierać ani opinii, ani wniosków, lecz tylko stan faktyczny sprawy, jej przebieg dotychczasowy, o ile to jest potrzebne do oceny wniesionego odwołania, wreszcie istotną jego treść i wywiązujące się stąd punkty sporne”.

39) Ustęp 1 § 482 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kary na wolności należy wykonywać w zasadzie w tym sądzie powiatowym, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. Jeżeli kara ma być wykonana w sądzie innym, należy stosować przepisy § 406. Jeżeli sąd powiatowy, w którym kara ma być wykonana, należy do okręgu tego samego trybunału pierwszej instancji, co sąd orzekający, a przełożeni tych sądów nie mogą się zgodzić co do miejsca wykonania kary, rozstrzyga przełożony trybunał pierwszej instancji.

Art. 2. Postanowienia ustaw, według których osady są dopuszczalne także w innych przypadkach prócz wymienionych w § 460 ustawy o postępowaniu karnem, pozostają niezmienione; przy wszystkich osadach stosuje się jednak najwyższy wymiar kary dopuszczalnej i postępowanie do przepisów niniejszej ustawy.

Również pozostają niezmienione postanowienia ustaw, według których odwołania od orzeczenia o karze są dopuszczalne także w innych przypadkach prócz wymienionych w § 283 ustawy o postępowaniu karnem.

Art. 3. Punkty 12 i 15 § 4 ustawy z dnia 24 lutego 1907 r. (Dz. p. p. № 41), uchyla się.

Art. 4. Zdanie drugie § 3 (austr.) ustawy z dnia 23 maja 1873 r. (Dz. p. p. № 120) otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli chodzi o zbrodnię, zagrożoną karą śmierci lub karą więzienia powyżej lat 5 — rozprawa główna odbywa się przed 4 sędziami, z których jeden przewodniczy; w razie równości głosów rozstrzyga zapatrywanie, korzystniejsze dla oskarżonego”.

Art. 5. Ustawa ta, której moc obowiązująca rozciąga się na ziemie b. zaboru austriackiego, wchodzi w życie z dniem 1 września 1920 r.

Art. 6. Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrowi Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski.